पञ्चदशीमाह। "यास्ते पूषन्नावो अन्तः समुद्रे। हिरण्मयीरन्तरिक्षे चरन्ति। याभिर्यासि दूत्याꣳ सूर्य्यस्य। कामेन कृतः अव इच्छमानः" [५] इति। हे पूषन् समुद्रे समुद्रवद्विस्तीर्णे अन्तरिक्षे अन्तर्मध्ये हिरण्मयीः सुवर्णवर्णाः ते तव सम्बन्धिन्यः नावो नौनाम्न्यः दीप्तयः याश्चरन्ति याभिश्च रश्मिभिस्त्वं सूर्य्यस्य दूत्यां यासि दूतत्वं प्राप्नोषि। सूर्य्यो हि स्वर्भानुसञ्ज्ञकेनासुरेण तमसावृतः सन् दुःखितायाः सूर्य्यायाः समीपे पूषणं रश्मियुक्तं दूतत्वेन प्रेषितवान्। तदिदमाख्यानं शाखान्तरे द्रष्टव्यम्। तथा च सूक्तेऽप्याम्नायते, तं देवासो अददुः सूर्य्याया इति। स त्वं ताभिर्दीप्तिभिर्युक्तः सन् अव इच्छमानः कीर्त्तिमाकाङ्क्षन् कामेन कृतः स्वेच्छयैव दूतकर्म्मणि प्रेरितः। एतदुभयं पूष्णे कर्म्मणि द्रष्टव्यम्। सूक्तेऽप्येकस्य प्रतीकमाम्नातम्, यास्ते पूषन्नावो अन्तरिति॥

षोडशीमाह। "अरण्यान्यरण्यान्यसौ। या प्रेव नश्यसि। कथा ग्रामं न पृच्छसि। न त्वाभीरिव विन्दती" इति। अरण्यानीशब्देन महारण्यमुच्यते द्विरुक्तिरादरार्था। हे अरण्यानि या त्वं प्र नश्यतीव जनरहितत्वात् नष्टेव प्रतीयसे असौ त्वं कथा कथं ग्रामं न पृच्छसि। सर्व्वो हि जनो मार्गे गच्छन् स्वनिवासाय ग्रामः कुत्रेत्येवं पृच्छति त्वन्तु तथा न पृच्छसि। तथा ग्रामात् वहिष्ठं पुरुषं रात्रौ भिया प्रविशति त्वां न विन्दति भियं न लभन्त एव श्रुतिर्विस्मयार्था। तदेवमरण्याभिमानी देवता स्तूयते॥